

τοῦ Δράμαλη ὁ Τσοπανάκος, αὐτόπτης, ἐθαύμασε καὶ ἐξῆρεν
ἰδιαιτέρως τὴν ὠκυποδίαν

«*Τοῦ Καπετᾶν Νικηταῶ,*
» *Ποῦχε σὶὰ πόδια του φιερά.»*

Ἐκ τῶν πλουσίων λαφύρων τῆς μεγάλης ταύτης τουρκικῆς
στρατιᾶς ἐδόθη καὶ εἰς τὸν Τσοπανάκον εἰς ἵππος, οὗ ἡ οὐρὰ
εἶχεν ἀποκοπῆ ὑπὸ σφαίρας κατὰ τὴν μάχην· καὶ τοῦτο ὅπως,
χωλός ὢν, ἀκολουθῆ ἔφιππος τὸ στράτευμα ἀκοπώτερον. Πλὴν
τὸ δῶρον ἀπέβαιεν ἄδωρον εἰς τὸν Τσοπανάκον· ὁ δορυάλωτος
ἵππος στερούμενος τροφῆς κατέστη ἀτίθασος, μικροῦ δεῖν δ'
ἔθραυε καὶ τὸν ἕτερον πόδα τοῦ κυρίου του, ὅστις ἐκ τούτου
ἠναγκάσθη νὰ διαμαρτυρηθῆ ἐντόνως πρὸς τὸν δωρητὴν :

«*Τὸ δῶρον σου, Νικηταῶ,*
» *ἄλιγο χωρὶς οἰρά·*
» *ἢ μοῦ στέλλεις καὶ κριθάρι,*
» *ἢ σοῦ σιέλλω τὸ τομάρι.»*

Ὁ Νικηταῶς γελάσας ἐπὶ τῇ διαμαρτυρίᾳ ταύτῃ τοῦ Τσο-
πανάκου διέταξε τὸν φροντιστὴν τοῦ στρατεύματος νὰ παρέχῃ
ἐφεξῆς ἄφθονον τὴν τροφήν εἰς τὸν δωρηθέντα ἵππον.

Ὁ Τσοπανάκος δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπιζήσῃ καθ' ὅλην τὴν διάρ-
κειαν τοῦ ἀγῶνος, θῦμα γενόμενος τῆς λαίμαργίας αὐτοῦ. Ὑπερ-
μεσοῦντος τοῦ 1824, ὅτε ὁ προστάτης αὐτοῦ Νικηταῶς μετὰ
τοῦ Θεοδ. Κολοκοτρῶνη εἶχον κηρυχθῆ ἀντάρται, ἠναγκάσθη
καὶ οὗτος νὰ ἀποχωρήσῃ τοῦ πεδίου τῶν μαχῶν, μεταβαίνων
εἰς τὴν ἰδιαιτέραν αὐτοῦ πατρίδα Δημητσάναν ὅπως ἐφησυχάσῃ.
Καθ' ὁδὸν παρὰ τὸ χωρίον Ἀγλαδόκαμπον ἀφιππεύσας τοῦ ἱστο-
ρικοῦ ἄνευ οὐρᾶς ἵππου ὅπως ἀναπαυθῆ ὑπὸ τινι παρατυχοῦσαν
κορομηλέαν, τσαῦτα ἔφαγε ἄωρα κορόμηλα, ὥστε ἀπέμεινε νε-
κρὸς παθὼν ἐκ συμφορῆσεως, εἰς ἡλικίαν μόλις 36 ἐτῶν.

Τὰ π ο λ ε μ ι σ τ ῆ ρ ι α τοῦ Τσοπανάκου ἄ σ μ α τ α, τὰ ἐπι-
ζήσαντα καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του, ἐξεδόθησαν εἰς ἴδιον τεῦχος
τῷ 1838 ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ τυπογραφείου Ν. Παπαδοπούλου.

MIX. ΛΑΜΠΡΥΝΙΔΗΣ

Σ ο φ ᾶ λ ὅ γ ι α

Τὸ χρεῖμα καὶ τὰ λόγια σου μὴ τὰ σκορπᾶς τοῦ κάκου —
κι' ὅταν μιλοῦν σοφώτεροι, σὴναινε ἄμπρός των κι' ἄκου.

[Ἐκ τῶν τοῦ ΙΩ. ΠΟΛΕΜΗ]